Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 20. septembra 2012*

„Državne pomoči — Pomoč, ki naj bi jo izvajala Francija v obliki neomejenega implicitnega poroštva za podjetje La Poste zaradi njegovega statusa osebe javnega prava — Sklep, s katerim je bila pomoč razglašena za nezdružljivo z notranjim trgom — Ničnostna tožba — Pravni interes — Dopustnost — Dokazno breme za obstoj državne pomoči — Prednost“

V zadevi T-154/10,

Francoska republika, ki so jo sprva zastopali E. Belliard, G. de Bergues, B. Beaupère-Manokha, J. Gstalter in S. Menez, nato E. Belliard, G. de Bergues, J. Gstalter in S. Menez, zastopniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata B. Stromsky in D. Grespan, zastopnika,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije z dne 26. januarja 2010 o državni pomoči C 56/07 (ex E 15/05) Francije za La Poste (2010/605/EU) (UL L 274, str. 1),

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi H. Kanninen, predsednik, N. Wahl (poročevalec) in S. Soldevila Fragoso, sodnika,

sodna tajnica: C. Kristensen, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 19. marca 2012,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Dejansko stanje

Nacionalno pravo, s katerim je urejen status podjetja La Poste

Status podjetja La Poste od 1. januarja 1991 in njegove pravne posledice

1 Na podlagi francoskega zakona št. 90-568 z dne 2. julija 1990 o organizaciji javnih poštnih in telekomunikacijskih storitev (JORF z dne 8. julija 1990, str. 8069) je bila nekdanja generalna direkcija za pošto in telekomunikacije, ki je do tedaj spadala pod ministrstvo za pošte in telekomunikacije, s 1. januarjem 1991 preoblikovana v dve samostojni pravni osebi javnega prava: France Télécom in La Poste. S tem zakonom je bilo podjetje La Poste izrecno pooblaščeno, da poleg nalog javne službe razvije nekatere konkurenčne dejavnosti.

2 V skladu s členom 1 uredbe z dne 31. decembra 1990 o odobritvi poroštva države za obvezna posojila PTT in hranilne vloge PTT pred 31. decembrom 1990 (JORF z dne 18. januarja 1991, str. 917) „za obresti, amortizacijo, premije, provizije, stroške in dodatke k obveznim posojilom in hranilnim vlogam PTT pred 31. decembrom 1990 zaradi financiranja stroškov investiranja z dodatnim proračunom za pošte in telekomunikacije na podlagi člena L. 127 zakonika o pošti in telekomunikacijah […], ki so bili na podlagi člena 22 zakona z dne 2. julija 1990 […] preneseni na podjetje La Poste, brezpogojno jamči država“.

3 Cour de cassation (drugi civilni senat) je v sodbi z dne 18. januarja 2001 uporabilo načelo, v skladu katerim se podjetje La Poste šteje za enakovredno osebi javnega prava industrijske in komercialne narave (v nadaljevanju: EPIC).

4 V francoskem upravnem pravu so EPIC pravne osebe javnega prava s pravno osebnostjo, ločeno od države, in finančno avtonomijo ter posebnimi prenesenimi pristojnostmi, ki običajno zajemajo izvajanje ene ali več nalog javne službe.

5 Status EPIC ima določeno število pravnih posledic, med drugim:

— neuporaba občepravnih postopkov zaradi insolventnosti in stečaja (glej zlasti člen 2 zakona št. 85-98 z dne 25. januarja 1985 o sanaciji in prisilni likvidaciji podjetij (JORF z dne 26. januarja 1985, str. 1097), postal člen L. 620-2 trgovinskega zakonika);

— uporaba zakona št. 80-539 z dne 16. julija 1980 o upravnih denarnih kaznih in izvrševanju sodb s strani pravnih oseb javnega prava (JORF z dne 17. julija 1980, str. 1799) in določitev države kot zadnje odgovorne za vračilo pogodbenih dolgov (glej člen 1, odstavek II, zakona št. 80-539; člen 3-1, četrti in peti odstavek, odloka št. 81-501 z dne 12. maja 1981 zaradi uporabe zakona št. 80-539 (JORF z dne 14. maja 1981, str. 1406) in člen 10 odloka št. 2008-479 z dne 20. maja 2008 (o razveljavitvi odloka št. 81-501) o izvrševanju denarnih obsodb, izrečenih zoper javne skupnosti).

Sprememba statusa podjetja La Poste s 1. marcem 2010

6 Francoska vlada je 29. julija 2009 predložila osnutek zakona o preoblikovanju podjetja La Poste v delniško družbo. Na podlagi tega osnutka je bil sprejet zakon št. 2010-123 z dne 9. februarja 2010 o javnem podjetju La Poste in poštnih dejavnostih (JORF z dne 10. februarja 2010, str. 2321), ki je začel veljati 1. marca 2010. Člen 1-2.I. tega zakona določa:

„Pravna oseba javnega prava La Poste se s 1. marcem 2010 preoblikuje v delniško družbo La Poste. Kapital družbe obvladujejo država kot večinski delničar in druge pravne osebe javnega prava, razen deleža kapitala, ki ga pod pogoji v tem zakonu lahko obvladujejo zaposleni. To preoblikovanje ne more vplivati na naravo nacionalne javne službe podjetja La Poste.

[…]

S tem preoblikovanjem se ne ustanavlja nova pravna oseba. Celota premoženja, pravic, obveznosti, pogodb, sporazumov in dovoljenj vseh vrst pravne osebe javnega prava La Poste, v Franciji in zunaj Francije, po samem zakonu in brez formalnosti pripada delniški družbi La Poste z dnem preoblikovanja. To nikakor ne vpliva na njeno premoženje, pravice, obveznosti, pogodbe, sporazume in dovoljenja ter zlasti ne povzroča spremembe veljavnih pogodb in sporazumov, ki so jih sklenili podjetje La Poste ali družbe, ki so povezane z njim v smislu členov od L. 233-1 do L. 233-4 trgovinskega zakonika, njihove odpovedi ali, glede na okoliščine primera, predčasnega vračila dolgov, ki izhajajo iz njih […].“

Upravni postopek

7 Komisija Evropskih skupnosti je z odločbo z dne 21. decembra 2005 odobrila prenos bančnih in finančnih dejavnosti podjetja La Poste na njegovo hčerinsko podjetje La Banque Postale. Komisija je v odločitvi poudarila, da bo vprašanje neomejenega državnega poroštva za podjetje La Poste predmet posebnega postopka.

8 Komisija je 21. februarja 2006 v skladu s členom 17 Uredbe Sveta (ES) 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [88 ES] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 1, str. 339) francoske organe obvestila o svojih predhodnih ugotovitvah glede obstoja neomejenega državnega poroštva, ki naj bi izhajalo iz statusa podjetja La Poste in pomenilo državno pomoč v smislu člena 87(1) ES, ter jih pozvala, naj predložijo pripombe. Ker je menila, da je to domnevno neomejeno državno poroštvo veljalo že pred 1. januarjem 1958, ko je začela v Franciji veljati Pogodba ES, je Komisija uporabila postopkovna pravila za obstoječe pomoči.

9 Komisija je odgovor francoskih organov prejela 24. aprila 2006.

10 Komisija je 4. oktobra 2006 v skladu s členom 18 Uredbe št. 659/1999 Francosko republiko med drugim pozvala, naj najpozneje do 31. decembra 2008 ukine poroštvo, do katerega je podjetje La Poste upravičeno na podlagi svojega statusa pri izpolnjevanju vseh svojih obveznosti.

11 Komisija je 6. decembra 2006 prejela obvestilo francoskih organov, s katerim so izpodbijali ugotovitve Komisije iz dopisa z dne 4. oktobra 2006 in predlagali, naj se opravi razprava za odpravo dvomov, ki jih je Komisija imela v zvezi z obstojem neomejenega poroštva francoske države za podjetje La Poste.

12 Med službami Komisije in francoskimi organi je 20. decembra 2006 potekal sestanek.

13 Francoski organi so z dopisom z dne 16. januarja 2007 Komisiji, da bi kljub izpodbijanju ugotovitev Komisije pojasnili pomen zakona št. 80-539, predložili osnutek spremembe odloka št. 81-501.

14 Potem ko je Komisija preučila informacije in pojasnila, ki so jih francoski organi 1. februarja in 16. marca 2007 predložili zlasti glede vprašanja morebitne zaveze odgovornosti države v primeru nezadostnih sredstev podjetja La Poste, jih je z dopisom z dne 29. novembra 2007 obvestila, da namera začeti formalni postopek preiskave, ki je določen v členu 88(2) ES. Z objavo te odločitve v *Uradnem listu Evropske unije* 3. junija 2008 (UL C 135, str. 7) je Komisija zainteresirane stranke pozvala, naj predložijo pripombe k spornemu ukrepu.

15 Komisija od zainteresiranih strank ni prejela pripomb v zvezi s tem ukrepom. Nasprotno pa so francoski organi pripombe sporočili z dopisom z dne 23. januarja 2008. Poleg tega je Komisija po javnem razpisu izvedenki zaupala izdelavo študije o neomejenem poroštvu Francoske republike za podjetje La Poste. Izvedenka je svoje poročilo predstavila 17. novembra 2008.

16 Ko so se pojavile informacije, da je francoska vlada sprejela osnutek zakona za potrditev spremembe statusa podjetja La Poste, je Komisija 20. julija 2009 Francosko republiko vprašala, ali bi prevzela zavezo za preoblikovanje podjetja La Poste v delniško družbo, za katero veljata občepravna postopka sanacije in prisilne likvidacije. Komisija je v istem dopisu francoskim organom poslala poročilo svoje izvedenke.

17 Francoski organi so s sporočilom z dne 31. julija 2009 Komisijo obvestili, da je francoski svet ministrov 29. julija 2009 sprejel osnutek zakona o podjetju La Poste in poštnih dejavnostih, s katerim je med drugim določeno, da se podjetje La Poste s 1. januarjem 2010 preoblikuje v delniško družbo. Francoski organi so še navedli, da bodo poslali pripombe k poročilu izvedenke Komisije.

18 Francoska republika je po dveh pisnih opominih Komisije z dne 9. septembra in 6. oktobra 2009 z obvestilom z dne 27. oktobra 2009 sporočila pripombe k poročilu izvedenke Komisije in predložila mnenje drugega izvedenca.

19 Sprememba osnutka zakona o podjetju La Poste in poštnih dejavnostih je bila vložena 11. decembra 2009, z njo pa je bilo preoblikovanje podjetja La Poste v delniško družbo preloženo na marec 2010.

20 Komisija je 26. januarja 2010 sprejela Sklep C(2010) 133 o državni pomoči C 56/07 (ex E 15/05) Francije za La Poste (v nadaljevanju: izpodbijani sklep). Ta sklep, ki je bil francoskim organom sporočen 27. februarja 2010, je bil pod opravilno številko 2010/605/EU objavljen v *Uradnem listu Evropske unije* 19. oktobra 2010 (UL L 274, str. 1).

Izpodbijani sklep

21 Po opisu poteka upravnega postopka (točke od 1 do 17 obrazložitve izpodbijanega sklepa), vsebine spornega ukrepa (točke od 18 do 37 obrazložitve navedenega sklepa) ter pripomb in predlogov francoskih organov (točke od 38 do 114 obrazložitve tega sklepa) je Komisija preučila, ali obstaja, prvič, neomejeno poroštvo francoske države za podjetje La Poste (točke od 116 do 255 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in, drugič, selektivna prednost kot posledica tega poroštva (točke od 256 do 300 obrazložitve navedenega sklepa), ki bi lahko izkrivila konkurenco in prizadela trgovino (točka 301 obrazložitve tega sklepa) v smislu člena 107(1) PDEU.

22 Prvič, kar zadeva obstoj neomejenega poroštva v obravnavani zadevi, je Komisija po preučitvi številnih argumentov francoskih organov ugotovila, da je bilo podjetje La Poste upravičeno do tega poroštva francoske države zaradi nekaterih posebnosti, ki so tesno povezane z njegovim statusom osebe javnega prava (glej zlasti točke od 251 do 253 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Po mnenju Komisije to poroštvo ne samo pomeni prenos državnih sredstev v smislu točke 2.1 Obvestila Komisije o uporabi členov 87 [ES] in 88 [ES] za državno pomoč v obliki poroštev (2008/C 155/02) (UL 2008, C 155, str. 10, v nadaljevanju: Obvestilo iz leta 2008) (točka 254 obrazložitve izpodbijanega sklepa), ampak ga je treba pripisati državi (glej točko 255 obrazložitve navedenega sklepa).

23 Komisija v zvezi s presojo obstoja neomejenega poroštva francoske države za EPIC natančneje poudarja, najprej, da za podjetje La Poste ne velja obče pravo s področja sanacije in prisilne likvidacije podjetij v težavah in da se v skladu s četrto alineo drugega odstavka točke 1.2 Obvestila iz leta 2008 kot pomoč v obliki poroštva obravnavajo ugodnejši pogoji financiranja, ki jih pridobijo podjetja, katerih pravna narava izključuje stečaj ali druge postopke zaradi insolventnosti. Komisija je po ugotovitvi, da francoski organi izpodbijajo sklep, v skladu s katerim je neuporaba občega prava s področja sanacije in prisilne likvidacije podjetij za podjetje La Poste enakovredna mehanizmu državnega poroštva v njegovo korist – tako glede poplačila njegovih upnikov kot tudi glede ohranitve njegovega obstoja v primeru, da bi se znašlo v položaju insolventnosti – preučila vse argumente teh organov (glej točko 117 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

24 Najprej je navedla, da v nasprotju s trditvami francoskih organov v francoskem pravu ni izključen obstoj implicitnih poroštev in, natančneje, državnih poroštev za EPIC, kar naj bi bilo poleg drugih elementov potrjeno z obvestilom francoskega Conseil d'État (v nadaljevanju: Conseil d'État), ki je bilo predloženo leta 1995 v zadevi „Crédit Lyonnais“ (glej točke od 120 do 147 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

25 Nato je preučila postopek upnika podjetja La Poste za poravnavo njegove terjatve, če bi bilo podjetje La Poste v finančnih težavah in ne bi moglo plačati svojih dolgov, in ugotovila, da:

— običajne ovire, ki jih ima subjekt zasebnega prava pri poravnavi terjatve, pri osebah javnega prava ne obstajajo (točke od 150 do 155 obrazložitve izpodbijanega sklepa);

— postopek izterjave dolgov oseb javnega prava, obsojenih s sodno odločbo, ki je določen z zakonom št. 80-539, nikakor ne vodi do izginitve dolga (točke od 156 do 184 obrazložitve izpodbijanega sklepa);

— ima sistem odgovornosti države pri izvajanju postopka izterjave dolgov oseb javnega prava vse značilnosti mehanizma poroštva (točke od 185 do 226 obrazložitve izpodbijanega sklepa);

— tudi če upnik osebe javnega prava ne bi dobil zadoščenja, lahko na podlagi teorije navideznosti uveljavlja pravne učinke upravičene napake, ki jo je storil pri ustvarjanju terjatve glede tega, da naj bi bila ta terjatev vedno poplačana (točke od 227 do 229 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

26 Nazadnje, Komisija je menila, da tudi če upniku osebe javnega prava v razumnem roku in po uporabi postopkov, ki jih je opisala v točkah od 150 do 229 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ni uspelo doseči poravnave njegove terjatve, mu je zagotovljeno, da terjatev ne bo izginila, ker se po njenem mnenju pravice in obveznosti oseb javnega prava vedno prenesejo na državo ali drugo pravno osebo javnega prava (točke od 230 do 250 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

27 Drugič, Komisija je ugotovila, da ugodnejši pogoji financiranja podjetja La Poste zaradi tega neomejenega poroštva pomenijo prednost (točke od 256 do 299 obrazložitve izpodbijanega sklepa), ki je selektivna (točka 300 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in ki lahko izkrivi konkurenco ter prizadene trgovino med državami članicami (točka 301 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

28 Komisija je glede obstoja prednosti menila, najprej, da je sporno poroštvo bistveni element državne podpore, zaradi katere je podjetje La Poste upravičeno do ugodnejših pogojev financiranja, kot bi jih pridobilo, če bi ga ocenjevali samo na podlagi njegovih odlik. V zvezi s tem je Komisija poudarila, da se pogoji financiranja določijo zlasti na podlagi bonitetne ocene (glej točko 257 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Po mnenju Komisije pa je iz določenega števila analiz in metodologij bonitetnih agencij razvidno, da zadevno poroštvo kot bistveni element državne podpore za podjetje La Poste pozitivno vpliva na njegovo bonitetno oceno in na pogoje financiranja, ki jih lahko pridobi (točke od 258 do 293 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Komisija je menila, da ji v obravnavani zadevi ni treba dokazati konkretnih učinkov tega poroštva v preteklosti (točka 298 obrazložitve izpodbijanega

sklepa). Pojasnila je še, da glede na neomejenost poroštva v obravnavani zadevi ni mogoče izračunati zneska tržne premije, ki bi jo podjetje La Poste moralo plačati državi, zaradi česar mehanizem retrocesije, ki so ga predlagali francoski organi, postane neupošteven (točka 299 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

29 Komisija je na koncu sklenila, da so izpolnjeni vsi pogoji za uporabo člena 107(1) PDEU, tako da sporno poroštvo pomeni državno pomoč v smislu te določbe (točka 302 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in da tudi ob spremembah, ki so jih predlagali francoski organi, ne izpolnjuje nobenega pogoja, na podlagi katerega bi ga bilo mogoče razglasiti za združljivega s skupnim trgom (točke od 303 do 315 obrazložitve navedenega sklepa).

30 V izreku spornega sklepa je tako določeno:

„*Člen 1*

Neomejeno poroštvo, ki ga je Francija odobrila podjetju La Poste, pomeni državno pomoč, nezdružljivo z notranjim trgom. Francija mora to pomoč odpraviti najpozneje do 31. marca 2010.

Člen 2

Komisija meni, da bo z dejanskim preoblikovanjem podjetja La Poste v delniško družbo neomejeno poroštvo, do katerega je podjetje upravičeno, ukinjeno. Dejanska ukinitev tega neomejenega poroštva najpozneje do 31. marca 2010 pomeni ukrep, s katerim se lahko v skladu s pravom Unije odpravi državna pomoč, ugotovljena v členu 1.

Člen 3

Francija mora v dveh mesecih od uradnega obvestila o tem sklepu Komisiji poslati podroben opis že sprejetih in načrtovanih ukrepov za uskladitev s tem sklepom.

Člen 4

Ta sklep je naslovljen na Francosko republiko.“

Postopek in predlogi strank

31 Francoska republika je 2. aprila 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

32 Splošno sodišče (šesti senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da bo izvedlo ustni postopek. Stranki sta na obravnavi 19. marca 2012 podali stališča in odgovore na ustna vprašanja Splošnega sodišča.

33 Francoska republika Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijani sklep razglasi za ničen;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

34 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— tožbo kot nedopustno zavrže oziroma, podredno, zavrne kot neutemeljeno;

— Francoski republiki naloži plačilo stroškov.

Dopustnost

35 Komisija trdi, ne da bi formalno podajala ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114 Poslovnika Splošnega sodišča, da je ta tožba nedopustna, ker izpodbijani sklep ne škodi Francoski republiki. V bistvu trdi, da ta sklep, ki se nanaša na obstoječo pomoč, ki so se jo nacionalni organi iz lastnih razlogov odločili ukiniti, ne ustvarja zavezujočih pravnih učinkov, ki bi škodili interesom Francoske republike. Glede tega Komisija poudarja, da mora vsaka tožeča stranka, tudi država članica, dokazati, da izpodbijani sklep negativno in razločno vpliva na dejanske in obstoječe interese, takega prikaza pa v obravnavani zadevi ni.

36 Splošno sodišče opozarja, da pojem pravnega interesa pomeni, da mora vsaka fizična ali pravna oseba, ki vloži ničnostno tožbo, upravičiti obstoječ in dejanski interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta. Tak interes obstaja, kadar ima lahko sama razglasitev ničnosti tega akta pravne posledice oziroma, v skladu z drugo opredelitvijo, kadar lahko rezultat pravnega sredstva osebi, ki ga je vložila, prinese korist. Zato akt, s katerim se tej osebi v celoti ugodi, njej po definiciji ne more škodovati in ta oseba nima interesa, da bi predlagala, naj se razglasi za ničen (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 11. marca 2009 v zadevi TF1 proti Komisiji, T-354/05, ZOdl., str. II-471, točki 84 in 85 ter navedena sodna praksa).

37 Treba je poudariti, da tako kot člen 230 ES tudi člen 263 PDEU jasno razlikuje med pravico do ničnostne tožbe institucij Unije in držav članic na eni strani ter pravico fizičnih in pravnih oseb na drugi strani, saj v drugem odstavku zlasti državam članicam podeljuje pravico, da z ničnostno tožbo izpodbijajo zakonitost odločitev Komisije, ne da bi bilo izvajanje te pravice pogojeno z utemeljevanjem pravnega interesa. Državi članici torej ni treba dokazati, da ima akt Komisije, ki ga izpodbija, zanjo pravne učinke, da bi bila njena tožba dopustna. Vendar mora biti za to, da je akt Komisije lahko predmet ničnostne tožbe, njegov namen ustvarjanje zavezujočih pravnih učinkov (glej v tem smislu sklep Sodišča z dne 27. novembra 2001 v zadevi Portugalska proti Komisiji, C-208/99, Recueil, str. I-9183, točke od 22 do 24, in sodbo Sodišča z dne 13. oktobra 2011 v združenih zadevah Deutsche Post in Nemčija proti Komisiji, C-463/10 P in C-475/10 P, ZOdl., str. I-9639, točka 36 in navedena sodna praksa), kar je treba ugotoviti tako, da se preveri njegova vsebina.

38 V obravnavani zadevi ni mogoče zanikati, da je izpodbijani sklep, s katerim je ugotovljen obstoj državne pomoči podjetju La Poste v obliki neomejenega poroštva in je ta pomoč razglašena za nezdružljivo s skupnim trgom, nujno namenjen ustvarjanju zavezujočih pravnih učinkov in je zato izpodbojni akt na podlagi člena 263 PDEU (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 8. septembra 2011 v zadevi Komisija proti Nizozemski, C-279/08 P, ZOdl., str. I-7671, točke od 35 do 42).

39 Te ugotovitve ni mogoče ovreči z nobenim dokazom ali trditvijo Komisije.

40 Prvič, čeprav je res, kot trdi Komisija, da se je francoska vlada iz lastnih razlogov in brez vsakršne prisile s strani Komisije odločila – kot potrjujeta sporočilo za medije francoske vlade z dne 29. julija 2009 in osnutek zakona z istim datumom za preoblikovanje podjetja La Poste v delniško družbo (glej točko 6 zgoraj) – da bo ukrep, ki je bil z izpodbijanim sklepom opredeljen kot obstoječa pomoč, ukinila več mesecev pred sprejetjem izpodbijanega sklepa, pa je bila Francoska republika vseeno pravno zavezana k izvršitvi izpodbijanega sklepa, ki je bil sprejet pred preoblikovanjem statusa podjetja La Poste v delniško družbo. Dejstvo, ki ga navaja Komisija, da je lahko pri izvršitvi izpodbijanega sklepa obstajal stek interesov, ki jih zagovarja Komisija, in interesov Francoske republike, zadnji ne more preprečiti, da zoper ta sklep vloži ničnostno tožbo. Kot je pravilno poudarila Francoska republika, je takšen pristop, s katerim so države članice kaznovane glede na to, ali so našle lasten interes za uskladitev z odločitvijo Komisije ali ne, izredno subjektiven. Preučitev vprašanja, ali je dani akt lahko predmet ničnostne tožbe, ker ustvarja ali namerava ustvariti zavezujoče pravne učinke, ki škodujejo interesom tožeče stranke, pa mora temeljiti na objektivni presoji vsebine tega akta.

41 Drugič, utemeljitev Komisije, da z ničimer ni bilo dokazano, da je izpodbijani sklep negativno in razločno vplival na dejanske obstoječe interese Francoske republike, se v resnici nanaša na vprašanje obstoja pravnega interesa, ki se ne sme zamenjati s konceptom izpodbojnega akta in ki ga, kot je bilo opozorjeno zgoraj v točki 37, v okviru ničnostnih tožb držav članic ni treba preverjati.

42 Tretjič, sodna praksa, ki jo navaja Komisija, je v obravnavani zadevi neupoštevna.

43 Najprej, glede zadeve, v kateri je bila izdana sodba Sodišča z dne 22. junija 2000 v zadevi Nizozemska proti Komisiji (C-147/96, Recueil, str. I-4723), zadošča ugotovitev, da je bil razlog, zaradi katerega je bila tožba razglašena za nedopustno, dejstvo, da je bil sporni dopis zgolj pripravljalne narave in zato ni mogel ustvarjati pravnih učinkov niti ni bil namenjen ustvarjanju takih učinkov. Sodišče je na podlagi tega sklepalo, da ta dopis ni pomenil končne odločbe, ki bi lahko bila predmet ničnostne tožbe (glej točko 35 navedene sodbe).

44 Dalje, rešitev v zgoraj navedenem sklepu Portugalska proti Komisiji je temeljila na okoliščini, da je država članica, ki je vložila tožbo, razglasitev ničnosti izpodbijanih odločb predlagala le v delih, v katerih je bila navedena kot naslovnik. Vendar je Sodišče poudarilo, da ta navedba očitno ni imela nikakršnih samostojnih pravnih učinkov. Omeniti je treba, da je v tem okviru Sodišče opozorilo, da mora biti namen akta Komisije, zato da je lahko predmet ničnostne tožbe, ustvarjanje pravnih učinkov (sodbe Sodišča z dne 27. septembra 1988 v zadevi Združeno kraljestvo proti Komisiji, 114/86, Recueil, str. 5289, točka 12; z dne 20. marca 1997 v zadevi Francija proti Komisiji, C-57/95, Recueil, str. I-1627, točka 7, in z dne 6. aprila 2000 v zadevi Španija proti Komisiji, C-443/97, Recueil, str. I-2415, točki 27 in 28), čeprav takrat, ko je država članica nameravala vložiti tožbo, ti učinki ne bi nastali „za to državo“ (točka 24 sodbe).

45 Sodba Sodišča z dne 18. junija 2002 v zadevi Nemčija proti Komisiji (C-242/00, Recueil, str. I-5603) se nanaša na poseben položaj, v katerem je bilo iz vsebine izpodbijane odločbe in iz okvira, v katerem je bila sprejeta, razvidno, da niti namen niti učinek te odločbe nista bila z molkom zavrniti predlog zadevne države članice (glej točko 45 sodbe). Zato ta sodna praksa nikakor ne utemeljuje stališča Komisije.

46 Enako velja za zadevo, v kateri je bila izdana sodba Splošnega sodišča z dne 30. januarja 2002 v zadevi Nuove Industrie Molisane proti Komisiji (T-212/00, Recueil, str. II-347), v okviru katere je bila zaradi neobstoja pravnega interesa tožba podjetja – torej posamezne pravne osebe, in ne države članice – ki je bilo upravičeno do priglašene pomoči, zavržena, ker je bila ta pomoč razglašena za združljivo s skupnim trgom in ker poleg tega presoja glede združljivosti nikakor ni škodovala interesom tega podjetja.

47 Ti preudarki veljajo tudi v zvezi s sodbama Splošnega sodišča z dne 18. marca 2010 v zadevi Centre de coordination Carrefour proti Komisiji (T-94/08, ZOdl., str. II-1015) in Forum 187 proti Komisiji (T-189/08, ZOdl., str. II-1039), s katerima sta zaradi neobstoja pravnega interesa za nedopustni razglašeni tožbi fizičnih ali pravnih oseb.

48 Ob upoštevanju vseh teh preudarkov, pri čemer se ni treba izreči o tem, ali je cilj, ki mu sledi Francoska republika v okviru te tožbe, razglasitev ničnosti odločitve, ki bi pomenila precedenčni primer za preučitev statusa drugih EPIC, je treba to tožbo razglasiti za dopustno.

Utemeljenost

49 Francoska republika v utemeljitev tožbe navaja tri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava, ker naj Komisija ne bi pravno zadostno dokazala obstoja državne pomoči. Z drugim tožbenim razlogom Francoska republika trdi, da je Komisija napačno uporabila pravo in

napačno ugotovila dejansko stanje, ker je menila, da je bilo podjetje La Poste zaradi statusa EPIC upravičeno do implicitnega in neomejenega poroštva države za njegove dolgove. Tretji tožbeni razlog se nanaša na neobstoj prednosti v smislu člena 107(1) PDEU.

Uvodne ugotovitve

50 Člen 107(1) PDEU določa, da „razen če Pogodbi ne določata drugače, je vsaka pomoč, ki jo dodeli država članica, ali kakršna koli vrsta pomoči iz državnih sredstev, ki izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco z dajanjem prednosti posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga, nezdružljiva z notranjim trgom, kolikor prizadene trgovino med državami članicami“.

51 V skladu s četrto alineo drugega odstavka točke 1.2 Obvestila iz leta 2008 „Komisija kot pomoč v obliki poroštva obravnava tudi ugodnejše pogoje financiranja, ki jih pridobijo podjetja, katerih pravna narava izključuje stečaj ali druge postopke plačilne nesposobnosti [postopke zaradi insolventnosti]“.

52 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se za opredelitev pomoči v smislu člena 107(1) PDEU zahteva, da so izpolnjeni vsi pogoji iz navedene določbe. Prvič, iti mora za ukrep države ali ukrep, ki se financira iz državnih sredstev. Drugič, ta ukrep mora biti tak, da lahko prizadene trgovino med državami članicami. Tretjič, upravičencu mora dodeliti ugodnost z dajanjem prednosti posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga. Četrtič, biti mora tak, da izkrivlja ali bi lahko izkrivljal konkurenco (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 24. julija 2003 v zadevi Altmark Trans in Regierungspräsidium Magdeburg, C-280/00, Recueil, str. I-7747, točki 74 in 75, in sodbo Splošnega sodišča z dne 22. februarja 2006 v zadevi Le Levant 001 in drugi proti Komisiji, T-34/02, ZOdl., str. II-267, točka 110).

53 Prvič, namen tožbenih razlogov v utemeljitev te tožbe je v bistvu dokazati, da je Komisija napačno ugotovila obstoj prednosti v korist podjetja La Poste, ki naj bi izhajala iz implicitnega in neomejenega državnega poroštva, katerega obstoj je tudi izpodbijan. Ti tožbeni razlogi se v bistvu nanašajo na vprašanje obstoja prednosti.

54 Čeprav je Francoska republika v postopku z repliko izpodbijala tudi izpolnjenost pogoja, ki se nanaša na obstoj prenosa državnih sredstev, je treba ugotoviti, da ta utemeljitev ne pomeni ponovitve tožbenega razloga, ki je bil predhodno neposredno ali posredno naveden v tožbi in s katerim je tesno povezana. Ta utemeljitev se namreč nanaša na drug pogoj za uporabo člena 107(1) PDEU (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 4. marca 2009 v zadevi Italija proti Komisiji, T-424/05, neobjavljena v ZOdl., točke od 103 do 105).

55 Zato je treba trditev v zvezi s kršitvijo pogoja, ki se nanaša na prenos državnih sredstev, razglasiti za nedopustno na podlagi povezanih določb členov 44(1)(c) in 48(2) Poslovnika, iz katerih izhaja, da mora tožba med drugim vsebovati povzetek tožbenih razlogov in da navajanje novih razlogov med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se pojavile med postopkom (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 19. septembra 2000 v zadevi Dürbeck proti Komisiji, T-252/97, Recueil, str. II-3031, točka 39 in navedena sodna praksa).

56 V obravnavani zadevi ni niti dokazano niti zatrjevano, da tožbeni razlog, ki se nanaša na neobstoj prenosa državnih sredstev, temelji na pravnih in dejanskih okoliščinah, ki so se pojavile med postopkom. Čeprav je treba šteti, da je mogoče prepozno navedbo tega tožbenega razloga razložiti s tem, da je bila po vložitvi tožbe razglašena sodba Splošnega sodišča z dne 21. maja 2010 v združenih zadevah Francija in drugi proti Komisiji (T-425/04, T-444/04, T-450/04 in T-456/04, ZOdl., str. II-2099), na kar se sklicuje Komisija v repliki, te sodbe ni mogoče šteti za novo okoliščino, ki bi upravičila prepozno navedbo tega argumenta. Sodba sodišča Unije, v kateri je bilo zgolj potrjeno pravno stanje, ki ga je tožeča stranka načeloma poznala ob vložitvi tožbe, namreč ne more pomeniti nove okoliščine, zaradi katere bi bilo mogoče navesti nov tožbeni razlog (glej v tem smislu sodbo

Sodišča z dne 1. aprila 1982 v zadevi Dürbeck proti Komisiji, 11/81, Recueil, str. 1251, točka 17, in sodbo Splošnega sodišča z dne 11. decembra 1996 v zadevi Atlanta in drugi proti ES, T-521/93, Recueil, str. II-1707, točka 39).

57 Francoska republika je po tem, ko ji je bilo na obravnavi postavljeno vprašanje v zvezi s tem, potrdila, da se njena utemeljitev nanaša le na pogoj v zvezi z obstojem prednosti v smislu člena 107(1) PDEU, kar je bilo zabeleženo v zapisnik obravnave.

58 Drugič, v zvezi z obsegom in naravo sodnega nadzora je treba najprej opozoriti, da ima pojem državne pomoči, kot je opredeljen v Pogodbi, pravni značaj in ga je treba razlagati na podlagi objektivnih dejavnikov. Zato mora sodišče Unije načeloma in upoštevajoč konkretne dejavnike spora, o katerem odloča, ter tehničnost ali zapletenost presoje, ki jo je opravila Komisija, izvajati celovit nadzor glede vprašanja, ali ukrep spada na področje uporabe člena 107(1) PDEU (glej v tem smislu sodbi Sodišča z dne 16. maja 2000 v zadevi Francija proti Ladbroke Racing in Komisiji, C-83/98 P, Recueil, str. I-3271, točka 25, in z dne 22. decembra 2008 v zadevi British Aggregates proti Komisiji, C-487/06 P, ZOdl., str. I-10515, točka 111).

59 V nadaljevanju je treba pojasniti, da je treba zakonitost odločbe Komisije o državnih pomočeh presojati glede na podatke, ki jih je Komisija imela na voljo ob njenem sprejetju (sodbi Sodišča z dne 10. julija 1986 v zadevi Belgija proti Komisiji, 234/84, Recueil, str. 2263, točka 16, in z dne 14. septembra 2004 v zadevi Španija proti Komisiji, C-276/02, ZOdl., str. I-8091, točka 31). Na tej podlagi je zlasti mogoče sklepati, da je, ker pojem državne pomoči odgovarja objektivnemu stanju, ki se presoja na dan, ko Komisija sprejme odločbo, treba pri izvajanju takega sodnega nadzora upoštevati presojo, ki se opravi ta dan (sodba Sodišča z dne 1. julija 2008 v združenih zadevah Chronopost in La Poste proti UFEX in drugim, C-341/06 P in C-342/06 P, ZOdl., str. I-4777, točka 144).

60 Splošno sodišče meni, da je treba obravnavo tožbe začeti s preučitvijo drugega tožbenega razloga.

Drugi tožbeni razlog: napačno ugotovljeno dejansko stanje in napačna uporaba prava v zvezi z obstojem neomejenega poroštva za podjetje La Poste

61 Francoska republika z drugim tožbenim razlogom zatrjuje, da je Komisija napačno ugotovila dejansko stanje in napačno uporabila pravo pri preučitvi vprašanja obstoja neomejenega in implicitnega poroštva države za podjetje La Poste. Tožbeni razlog ima štiri dele, ki se nanašajo na več napak Komisije, in sicer:

— napako, ker je ugotovila, da v francoskem pravu obstaja načelo implicitnega poroštva države, ki je posledica statusa EPIC;

— napako pri določitvi posledic neuporabe občepravnih postopkov sanacije in prisilne likvidacije za EPIC;

— napako, ker je pogoje za odgovornost države obravnavala kot mehanizem samodejnega in neomejenega poroštva za dolgove podjetja La Poste;

— napako pri določitvi posledic morebitnih prenosov obveznosti javne službe razpuščene EPIC.

Prvi del: napaka Komisije, ker je ugotovila, da v francoskem pravu obstaja implicitno poroštvo države, ki je posledica statusa EPIC

62 Francoska republika trdi, da je Komisija storila napako, ker je ugotovila, da za EPIC v francoskem pravu obstaja implicitno in neomejeno poroštvo države.

63 Francoska republika v utemeljitev svojih navedb v bistvu trdi, prvič, da je v skladu s sodno prakso Conseil d'État izključeno samo načelo takega poroštva, drugič, da izvleček letnega poročila Conseil d'État iz leta 1995, na katerega se je oprla Komisija, ob upoštevanju zlasti mnenja Conseil d'État z dne 8. septembra 2005 ni splošen in zavezujoč, tretjič, da je v francoskem pravu javnih financ načelno izključen vsakršen pojem „implicitno poroštvo“ in, četrtič, da ne obstajajo ukrepi za ohranitev pravic upnikov EPIC v primeru spremembe njihovega statusa.

64 V obravnavani zadevi je za ugotovitev obstoja neomejenega državnega poroštva potreben natančen in obsežen preizkus mehanizmov, ki so v francoskem pravu določeni za primer, če EPIC, kakršna je podjetje La Poste, ne bi izpolnjevala obveznosti do svojih upnikov.

65 Glede tega je treba poudariti, da je v okviru postopkov o državnih pomočeh presoja dejstev in dokazov v celoti odvisna od proste presoje Splošnega sodišča. Poleg tega spada v teh okoliščinah vprašanje, ali in v kakšni meri se pravilo nacionalnega prava uporablja za obravnavani primer, v presojo sodišča glede dejanskega stanja in je podvrženo pravilom o izvajanju dokazov in razdelitvi dokaznega bremena.

66 Poleg tega je treba ugotoviti, da v nasprotju s tem, na kar bi bilo mogoče sklepati na podlagi utemeljitve Francoske republike, Komisija tega, da v francoskem pravu obstaja načelo implicitnega poroštva države, ni ugotovila tako, da se je v osnovi oprla na izvleček poročila Conseil d'État. Iz izpodbijanega sklepa je jasno razvidno, da je Komisija, da bi dokazala obstoj državnega poroštva za podjetje La Poste, med drugim preučila, ali, kot so trdili francoski organi, je bilo tako poroštvo v francoskem pravu izključeno (glej točke od 120 do 136 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Ugotovila je, da na podlagi predpisov in sodne prakse ni mogoče potrditi, da je v francoskem pravu izključeno, da lahko država nastopa kot porok EPIC za njihove obveznosti do tretjih oseb.

67 Te ugotovitve ni mogoče omajati.

68 Na prvem mestu je v zvezi z vprašanjem, ali je v sodni praksi Conseil d'État izključeno samo načelo poroštva države za osebe javnega prava, iz pisanj strank razvidno, da v bistvu nasprotujeta razlagi sodne prakse na podlagi sodbe Conseil d'État (Assemblée) z dne 1. aprila 1938 v zadevi Sociétés de l'Hôtel d'Albe (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, str. 341).

69 Iz besedila navedene sodbe je razvidno, da Conseil d'État ni ugodilo zahtevku upnika EPIC, ki je bil naslovljen neposredno na državne službe, ker je navedlo, da država ni dolžna poravnati dolga te osebe. Vendar se, kot je Komisija pravilno navedla v točki 123 obrazložitve izpodbijanega sklepa, položaj v zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, močno razlikuje od položaja, v katerem EPIC postane insolventna, ki je edini upošteven za preizkus, ali se lahko aktivira poroštvo države. Dejstvo, da imajo v skladu s to sodbo osebe javnega prava pravno osebnost in so finančno neodvisne, ne pomeni nujno, da država v skrajnem primeru ne more biti porok tem osebam. Zato Komisija s tem, da je ugotovila, da na podlagi sodne prakse ni mogoče sklepati, da je bilo izključeno samo načelo poroštva države za EPIC, ni storila napake pri presoji.

70 Na drugem mestu Francoska republika trdi, da se je Komisija napačno oprla na stavek, vzet iz letnega poročila Conseil d'État iz leta 1995, čeprav naj bi bila pomen in zavezujočnost tega poročila vprašljiva.

71 Te utemeljitve ni mogoče sprejeti iz več razlogov. Najprej in kot je poudarila Komisija, je besedilo izvlečka, na katerega se je sklicevala Komisija (glej točko 139 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in ki je sam del obvestila, pripravljenega leta 1995 ob ustanovitvi osebe javnega prava zaradi podpore pri finančni pomoči države za sanacijo podjetja Crédit Lyonnais, nedvoumno. Iz tega besedila je namreč razvidno, da je Conseil d'État jasno navedlo, da je „poroštvo države za to osebo brez izrecne zakonske določbe posledica same narave osebe javnega prava“. Poleg tega je odlomek iz tega poročila zgolj eden od konkretnih elementov, ki jih je navedla Komisija, da bi dokazala obstoj poroštva države. Zlasti iz točk 146 in 147 obrazložitve izpodbijanega sklepa je razvidno, da je Komisija v utemeljitev svojega stališča navedla obvestilo francoskega ministra za gospodarstvo, finance in industrijo z dne 22. julija

2003, katerega namen je bil „popis mehanizmov implicitnega ali izrecnega poroštva“, in k njemu priložene dokumente. V nasprotju z razlago Francoske republike se to obvestilo ne nanaša samo na primere, v katerih se lahko aktivira odgovornost francoske države kot delničarja, med drugim na podlagi tožbe za poravnavo dolgov, ker je v navodilih tega obvestila izrecno navedena ustanovitev oseb javnega prava. Nazadnje, z mnenjem Conseil d'État z dne 8. septembra 2005 ni mogoče ovreči ugotovitve Komisije. Kot je Francoska republika deloma potrdila, to mnenje – izdano zaradi ustanovitve komisije za nadzor zavarovalnic, vzajemnih družb in ustanov dodatne socialne varnosti (CCAMIP) – čeprav opozarja na načelo, v skladu s katerim mora vsaka pravna oseba javnega prava nositi posledice tožbe za ugotovitev odgovornosti, ki je lahko vložena zoper njo, ne izključuje vnaprej, da lahko obstaja poroštvo države, ki se lahko aktivira v primeru insolventnosti osebe javnega prava.

72 Tretjič, Francoska republika trdi, da se od začetka veljave temeljnega zakona z dne 1. avgusta 2001 o zakonih o financah (LOLF) poroštvo ali prevzem dolga tretjih oseb s strani države lahko uvedeta samo na podlagi zakona o financah.

73 Tega stališča ni mogoče sprejeti. Iz sklepa Conseil constitutionnel št. 2001-448 DC z dne 25. julija 2001 (*Recueil des décisions du Conseil constitutionnel*, str. 99) je namreč razvidno, da je namen člena 61 LOLF „zagotoviti obveščanje parlamenta o poroštvih, ki jih dodeli država, in ne povzročiti neveljavnosti poroštev, ki so bila dodeljena v preteklosti in niso bila dovoljena v določenih rokih“. Ker narava poroštev, ki jih je navedlo Conseil constitutionnel v tem sklepu, ni pojasnjena, na podlagi ničesar ni mogoče ugotoviti, da so implicitna poroštva za dolgove, ki so obstajala pred začetkom veljavnost LOLF (1. januarja 2005), prav tako postala neveljavna. Glede tega Komisija s tem, da je v točki 126 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je za ugotovitev, ali je implicitno poroštvo države za podjetje La Poste z LOLF postalo neveljavno ali ne, treba preučiti, od kdaj je podjetje La Poste upravičeno do tega implicitnega poroštva, ne pa datumov nastanka dolgov podjetja La Poste, ni storila napake pri presoji.

74 Čeprav je, kot je poudarila Francoska republika, izvedenec, ki so ga imenovali francoski organi, podvomil, da so razlogi, zaradi katerih je Conseil constitutionnel zavrnilo prenehanje veljavnosti poroštev, ki niso bila odobrena na podlagi LOLF, veljali za implicitne terjatve in za izrecne terjatve, tako stališče ni podprto nikjer v besedilu sklepa Conseil constitutionnel. Poleg tega je Komisija v točki 131 obrazložitve izpodbijanega sklepa pravilno navedla, da je ne zavezuje opredelitev ukrepa kot poroštva v francoskem pravu niti dejstvo, da naj bi šlo za poroštvo, za katero velja LOLF.

75 Četrtič, trditve, da neobstoj ukrepov za ohranitev pravic upnikov EPIC v primeru spremembe njihovega statusa – za kar je šlo v primeru preoblikovanja v delniške družbe družb France Télécom, Gaz de France, Électricité de France ali Aéroports de Paris – kaže na neobstoj kakršnegakoli poroštva, tudi ni mogoče sprejeti.

76 Dejstvo, da se je francoska država v nekaterih primerih odločila odobriti izrecna poroštva, ne pomeni, da je v obravnavani zadevi izključeno implicitno poroštvo. Poleg tega okoliščina, da – kot je razvidno iz več sklepov Conseil constitutionnel – je terjatev v francoskem pravu varovana z ustavo iz enakega naslova kot lastninska pravica, ne more omajati te ugotovitve. Dodati je treba, da sodna praksa Conseil constitutionnel, ki jo navaja Francoska republika, ni med elementi, ki so bili predloženi Komisiji in s katerimi je ta razpolagala ob sprejetju izpodbijanega sklepa. Zato v skladu s sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 59, sodne prakse Conseil constitutionnel v zvezi z varstvom terjatve ni med elementi, glede na katere je treba presojati zakonitost izpodbijanega sklepa.

77 V zvezi s sklicevanjem Francoske republike v repliki na študijsko poročilo Conseil d'État o osebah javnega prava, ki je bilo sprejeto na občni seji Conseil d'État 15. oktobra 2009 in v skladu s katerim je „sam obstoj poroštva, ki ga država odobri osebam javnega prava, zelo sporen“, in na strokovni članek, ki je bil objavljen 28. junija 2010 po tem poročilu, je treba ugotoviti, da ti objavi, čeprav ju je mogoče navesti v okviru tega postopka, ne vsebujeta nobene nove okoliščine, na podlagi katere bi se bilo mogoče izreči o vprašanju, ali je v francoskem pravu načeloma izključen obstoj implicitnega poroštva

države za EPIC. Conseil d'État je namreč v študijskem poročilu zgolj na splošno presojalo, ali je v sodni praksi Unije mogoče odkriti obstoj državne pomoči „zgolj na podlagi dokazov o statusu“. Ko so se avtorji poročila izrekali o tem, ali je z vidika konkurenčnega prava obstoj oseb javnega prava vprašljiv, so navedli zgolj, da „je treba relativizirati tveganje, da bi odnosi med državo in njenimi osebami javnega prava sistematično pomenili državno pomoč v smislu člena 87 [ES]“. Strokovni članek z dne 28. junija 2010 se nanaša na razpravo, ki se je razvila po objavi študijskega poročila glede prihodnosti subjektov s statusom osebe javnega prava, zlasti – ne pa izključno – z vidika prava državnih pomoči. V zvezi z zadnjim vidikom je treba natančneje navesti, da ni nikjer omenjen osnovni temelj utemeljitve Komisije v izpodbijanem sklepu, in sicer ugotovitev, da za subjekte s statusom osebe javnega prava v smislu francoskega javnega prava ni mogoče uporabiti občepravnih postopkov zaradi insolventnosti in stečaja.

78 Na podlagi vseh teh ugotovitev je mogoče sklepati, da Komisija ni napačno ugotovila, da – v nasprotju s tem, kar so trdili francoski organi – v francoskem pravu ni izključena možnost države, da EPIC odobri implicitno poroštvo. Prvi del drugega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

Drugi del: Komisija naj bi napačno ugotovila dejansko stanje in napačno uporabila pravo pri določitvi posledic neuporabe občepravnih postopkov sanacije in prisilne likvidacije za podjetje La Poste

79 Francoska republika meni, da v nasprotju z razlago, ki jo zagovarja Komisija, to, da se za podjetje La Poste ne uporabijo občepravni postopki sanacije in prisilne likvidacije, torej zakon št. 85-98, ki naj bi bil zgolj „postopkovni zakon“, ne pomeni, da podjetje La Poste ne more priti v stečaj ali se znajti v položaju ustavitve plačil. Francoska republika poudarja, da se za EPIC uporabljajo posebni postopki, ki upnikom nikakor ne zagotavljajo izterjave vseh njihovih terjatev. Natančneje, z zakonom št. 80-539 in besedili, ki so bila sprejeta za njegovo izvajanje, katerih najpomembnejši cilj naj bi bila razrešitev položajev, v katerih osebe javnega prava, čeprav solventne, ne bi izpolnile nekaterih dolgov, je bil uveden sistem postopkov izvršbe, s katerim je bila nadzornemu organu podeljena pristojnost nadomestitve izvršilnega organa osebe javnega prava, da bi proračun te osebe dopolnil z „nujnimi krediti“, ne pa z državnimi sredstvi, in sicer zaradi poplačila potencialnih upnikov. Ta zakon pa državi, ki ima podobno vlogo kot *ad hoc* zastopnik, nikakor ne podeljuje pravice ali še manj dolžnosti, da sprosti državna sredstva za poplačilo morebitnih upnikov oseb javnega prava. Ta razlaga naj bi bila potrjena v mnenju št. 381-088 Conseil d'État z dne 25. marca 2008 in v francoski upravni praksi. Nazadnje, obstoj programov, ki jih je opredelila Komisija v točkah od 174 do 178 obrazložitve izpodbijanega sklepa, na podlagi katerih je mogoča podelitev predujmov države za ločene organe, ki upravljajo javne službe, naj ne bi potrjeval, da je bil uveden mehanizem implicitnega poroštva.

80 Splošno sodišče glede tega ugotavlja, da stranki soglašata, da zakon št. 85-98 iz svojega področja uporabe izključuje vse osebe javnega prava in zlasti EPIC. Člen 2 tega zakona, ki je postal člen L. 620-2 trgovinskega zakonika, v različici, ki je veljala do 1. januarja 2006, namreč določa, da se „sanacija in prisilna likvidacija uporabljata za vse trgovce, vse osebe, vpisane v register poklicev, vse kmete in vse pravne osebe zasebnega prava“. Ustrezna določba, veljavna ob sprejetju izpodbijanega sklepa, v istem smislu določa, da „se zaščitni postopek uporablja za vse osebe, ki opravljajo trgovinsko ali obrtno dejavnost, za vse kmete, za vse druge fizične osebe, ki opravljajo neodvisno poklicno dejavnost, vključno s svobodnim poklicem, ki je reguliran z zakonom ali drugim predpisom ali katerega naziv je zaščiten, in vse pravne osebe zasebnega prava“. Poleg tega iz sodne prakse francoskega Cour de cassation (kasacijsko sodišče), na katero se je sklicevala Francoska republika v svojih pisanjih, izhaja, da je iz besedil razvidno, da „je premoženje, ki ni v lasti zasebnikov, upravljano in odvzeto v skladu z njim lastnim postopkom in pravili; da glede premoženja oseb javnega prava, tudi če opravljajo industrijsko ali trgovinsko dejavnost, načelo, da javnim osebam ni mogoče zaseči premoženja, onemogoča uporabo postopkov izterjave po zasebnem pravu; da lahko samo upnik, v korist katerega je bila izdana pravnomočna sodna odločba, s katero je osebi javnega prava naloženo plačilo denarnega zneska, tudi iz naslova rezervacije, doseže uporabo pravil iz zakona [št. 80-539]“

(glej sodbo Cour de cassation (prvi civilni senat) z dne 21. decembra 1987 v zadevi Bureau de recherches géologiques et minières (BRGM) proti Sté Llyod continental, *Bulletin des arrêts de la Cour de cassation* I, št. 348, str. 249).

81 Stranki pa se, nasprotno, ne strinjata glede posledic neuporabe občepravnih postopkov sanacije in prisilne likvidacije za EPIC zaradi ugotovitve obstoja državnega poroštva za podjetje La Poste.

82 Najprej je treba navesti, da je v skladu z izpodbijanim sklepom (glej točki 118 in 119 obrazložitve) Komisija menila, da je treba za ugotovitev obstoja poroštva za izpolnitev individualnih terjatev po preučitvi besedil in nacionalne sodne prakse (glej prvi del drugega tožbenega razloga zgoraj) preveriti, ali je postopek upnika podjetja La Poste za poravnavo terjatve, če bi bilo to podjetje v finančnih težavah, primerljiv s postopkom upnika podjetja, za katero velja trgovinsko pravo. V nasprotju z utemeljitvijo Francoske republike pristop Komisije ni bil namenjen ugotovitvi, da EPIC zaradi neuporabe občega prava sanacije in prisilne likvidacije ne more priti v stečaj.

83 V obravnavani zadevi je Komisija ugotovila, da so bili upniki EPIC v ugodnejšem položaju kot upniki oseb zasebnega prava, ker v nasprotju z razvojem dogodkov v okviru uporabe občega prava na področju sanacije in prisilne likvidacije upnik osebe javnega prava ne tvega, da bi njegova terjatev izginila zaradi sprožitve sodnega postopka likvidacije (glej točko 150 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

84 To ugotovitev je treba potrditi. Kot je namreč priznala Francoska republika v tožbi, je z zakonom št. 80-539 določen drugačen mehanizem od tistega, ki je uveden z občepravnimi postopki sanacije in prisilne likvidacije. S tem zakonom in besedili za njegovo uporabo je določen postopek izterjave terjatve, katerega uvedba v nasprotju s postopkom likvidacije v smislu občega prava ne privede do izginotja terjatev, ampak največ do odloga njihovega plačila. Zato so upniki oseb javnega prava nujno v ugodnejšem položaju kot upniki oseb s področja uporabe zakona št. 85-98, ki jim lahko v primeru nezadostnih sredstev osebe ali subjekta, ki je dolžnik, terjatev preneha.

85 Kot je razvidno iz opisa postopkov, ki se za EPIC uporabljajo na podlagi zakona št. 80-539 (glej zlasti točke od 23 do 28 obrazložitve izpodbijanega sklepa), je v primeru nezadostnih sredstev EPIC bodisi plačilo terjatev odloženo bodisi pristojni nadzorni organ zagotovi sredstva za poplačilo terjatev. Na podlagi tega je mogoče sklepati, da so upniki oseb javnega prava nujno v ugodnejšem položaju kot upniki oseb zasebnega prava.

86 Poleg tega, čeprav – kot je navedla Francoska republika in česar sicer Komisija ne izpodbija (glej zlasti točko 160 obrazložitve izpodbijanega sklepa) – v zakonu št. 80-539 ni izrecno določeno, da država mora dati na voljo državna sredstva zaradi izvršitve sodne odločbe na podlagi člena 1-II tega zakona, Komisija ni napačno poudarila, da bodo po izčrpanju lastnih sredstev osebe javnega prava, ki ne izpolnjuje svojih obveznosti, dolgovi osebe javnega prava najverjetneje plačani z državnimi sredstvi.

87 Glede tega Komisija ni storila napake pri presoji, ker se je v točkah od 174 do 176 obrazložitve izpodbijanega sklepa sklicevala na nekatere finančne naloge in programe, da bi dokazala obstoj državnih sredstev, ki bi se eventualno lahko uporabila v primeru neizpolnjevanja obveznosti EPIC, in prikazala učinkovitost implicitnega poroštva države zanje.

88 Glede na navedeno je treba ugotovitve v točkah 179 in 180 obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki se nanašajo na posledice uporabe zakona št. 80-539 in kažejo na obstoj neomejenega državnega poroštva za EPIC, potrditi.

Tretji del: Komisija naj bi storila napako, ker je možnost odgovornosti države v primeru neizpolnitve obveznosti EPIC obravnavala kot mehanizem samodejnega in neomejenega poroštva za dolgove

89 Francoska republika s tretjim delom drugega tožbenega razloga trdi, da v nasprotju s trditvami Komisije upniki podjetja La Poste v primeru njegovega neizpolnjevanja obveznosti ne morejo sistematično uveljavljati odgovornosti države. Izpodbija zlasti ugotovitev, da je odgovornost države samodejna kot posledica dejstva, da finančno stanje osebe javnega prava tej ne omogoča, da poplača svoje dolgove. Po mnenju Francoske republike prevzem odgovornosti države, za katerega veljajo strogi pogoji na podlagi sodne prakse Conseil d'État, ne sme biti obravnavan kot mehanizem samodejnega in neomejenega poroštva. Glede tega trdi, da mora za odgovornost države obstajati, prvič, neobičajna in posebna škoda upnika in, drugič, neposredna vzročna zveza med (ne)ukrepanjem države in nastalo škodo.

90 Najprej je treba opozoriti, da bi bilo mogoče obstoj državnega poroštva potrditi le z objektivnimi ugotovitvami, da je bila država pravno zavezana poplačati upnike EPIC, kakršna je ta v obravnavani zadevi (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 26. junija 2008 v zadevi SIC proti Komisiji, T-442/03, ZOdl., str. II-1161, točka 126).

91 V obravnavani zadevi se stranki strinjata, da očitno obstajajo razlike med mehanizmom poroštva, ki pomeni samodejen in neomejen vstop na mesto dolžnika, če se ta znajde v položaju, ko ne more izpolniti finančnih obveznosti, in med sistemom odgovornosti, ki temelji na dogodku, ki ga je mogoče neposredno pripisati odgovorni osebi in pri katerem je treba upoštevati podatke posameznega primera.

92 Kar zadeva izpodbijani sklep, je podlaga za razlogovanje Komisije sodba Conseil d'État z dne 18. novembra 2005 v zadevi Société fermière de Campoloro in drugi (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, str. 515), v kateri je v skladu s točko 124 obrazložitve tega sklepa določeno, da ima sistem odgovornosti države pri izvajanju postopka izterjave dolgov oseb javnega prava vse značilnosti mehanizma poroštva. V načelni točki te sodbe je tako navedeno:

„Zakonodajalec je s temi določbami nameraval predstavnika države pooblastiti, da nadomesti organe ozemeljske skupnosti, če ta ne bi zagotovila izvršitve pravnomočne sodne odločbe, in po opominu v zvezi s tem, da bi zagotovil ali ustvaril sredstva, ki bi omogočala izvršitev te sodne odločbe v celoti; zato mora pod nadzorom sodišča ter ob upoštevanju položaja skupnosti in nujnih razlogov v splošnem interesu sprejeti potrebne ukrepe; ti vključujejo možnost prodaje premoženja skupnosti, če to ni nepogrešljivo za dobro delovanje javnih služb, za katere je pristojna; če prefekt ne uporabi posebnih pravic, ki so mu podeljene z zakonom, ali jih zanemari, ima upnik ozemeljske skupnosti pravico, da v primeru resne napake pri izvajanju pooblastila nadzora uveljavlja odgovornost države; poleg tega, če je glede na položaj skupnosti, zlasti glede na nezadostnost sredstev, ali zaradi nujnih razlogov v splošnem interesu prefekt lahko zakonito zavrnil sprejetje nekaterih ukrepov, s katerimi bi zagotovil izvršitev sodne odločbe v celoti, se lahko za škodo, ki za upnika izhaja iz ozemeljske skupnosti, uveljavlja odgovornost javne oblasti, če je ta škoda neobičajna in posebna".

93 Razlogovanje Komisije temelji tudi na obvestilu Conseil d'Etat, ki je bilo predloženo leta 1995 (točka 139 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in sodbi Evropskega sodišča za človekove pravice z dne 26. septembra 2006 v zadevi Société de gestion du port de Campoloro in Société fermière de Campoloro proti Franciji (št. 57516/00) (točka 204 in naslednje obrazložitve izpodbijanega sklepa).

94 Komisija s tem, da je v bistvu ugotovila, da bi ob upoštevanju teh sodb in obvestila država lahko prevzela odgovornost, če upnik EPIC, kakršna je podjetje La Poste v obravnavani zadevi, z odločbo na podlagi uporabe zakona št. 80-539 ne bi mogel izterjati svoje terjatve, ni storila napake.

95 Te ugotovitve ne more omajati nobena trditev Francoske republike.

96 Prvič, iz sodne prakse Conseil d'État, na katero je bilo opozorjeno zgoraj v točki 92, izhaja, da ima upnik pravico obrniti se na državo v primeru resne napake pri izvajanju pooblastila nadzora in tudi pravico uveljavljati odgovornost javne oblasti, če je zaradi položaja zadevne pravne osebe javnega prava, zlasti zaradi nezadostnosti njenih sredstev, ali zaradi nujnih razlogov v splošnem interesu temu upniku nastala neobičajna in posebna škoda, ker prefekt ni sprejel ukrepov, s katerimi bi bile zavarovane pravice tega upnika.

97 Spor v zadevi, ki se je nanašala na pristanišče v Campoloru (Francija), se je, kot je razvidno iz zgoraj navedene sodbe Société de gestion du port de Campoloro in Société fermière de Campoloro proti Franciji, rešil tako, da je kljub trditvam tožeče stranke država prevzela obveznost zagotovitve plačila upnikom, kar izraža, da je prevzem odgovornosti države mogoč kot zadnja možnost. Kot je navedeno v točki 208 obrazložitve izpodbijanega sklepa, je Evropsko sodišče za človekove pravice v zgoraj navedeni sodbi menilo, da mora država zagotoviti plačilo upnikom, saj nosijo posebno in pretirano breme zaradi neizplačila zneskov, ki bi jih morali prejeti.

98 Drugič, v zvezi s trditvijo, da mora biti za prevzem odgovornosti države dokazana neposredna vzročna zveza med ukrepanjem države in škodo, ki je nastala upnikom, zadošča navesti, kot je potrdila Francoska republika, da če EPIC, ki ji je bilo zaupano izvajanje javne službe, ne plača svojih dolgov in ji je njihovo plačilo naloženo s sodno odločbo, država po uradni dolžnosti izterja potrebna sredstva. Če država z uporabo vseh potrebnih ukrepov, vključno s prodajo premoženja, ne zagotovi, da EPIC plača zadevne terjatve, se znajde v položaju, ko bo morda morala sama prevzeti odgovornost. Kot je poudarila Komisija, je izključeno, da bi država prodala celotno premoženje podjetja La Poste. V skladu z zahtevo po kontinuiteti javne službe, ki je v francoskem pravu ustavno načelo in ga morajo državni organi spoštovati pri uporabi zakona št. 80-539, premoženja, ki je nujno za zagotavljanje javne službe EPIC, ni mogoče prodati.

99 Tretjič, Francoska republika trdi, da se je Komisija napačno sklicevala, prvič, na sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice v zvezi z neizvršitvijo sodnih odločb, kar je samo povzročilo kršitev lastninske pravice, zlasti v zgoraj navedeni sodbi Société de gestion du port de Campoloro in Société fermière de Campoloro proti Franciji (glej točke od 204 do 211 obrazložitve izpodbijanega sklepa), in drugič, na teorijo navideznosti, v smislu, da se lahko upniki EPIC legitimno zanesejo na obstoj državnega poroštva. Ugotoviti je treba, da je bila ta teorija uporabljena zgolj kot dopolnitev. Komisija je tako v točki 227 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je „[d]okaz […] mogoče potrditi z uporabo teorije navideznosti". Zato je treba trditev, da teorije navideznosti ni mogoče uporabiti v primeru, kakršen je ta v obravnavani zadevi, ko gre za ustvarjanje terjatev, razglasiti za brezpredmetno. Napačen razlog namreč ne more upravičiti razglasitve ničnosti akta, če je v njem naveden kot dodatna pojasnitev in če obstajajo drugi razlogi, ki zadoščajo za njegovo utemeljenost (glej sodbo Sodišča z dne 7. aprila 2011 v zadevi Grčija proti Komisiji, C-321/09 P, neobjavljena v ZOdl., točka 61 in navedena sodna praksa).

Četrti del: Komisija naj bi storila napako pri določitvi posledic morebitnih prenosov obveznosti razpuščene EPIC

100 Francoska republika trdi, da morebitna ohranitev nekaterih terjatev v zvezi z obveznostjo izvajanja javne službe podjetja La Poste ni povezana s statusom EPIC. Čeprav priznava, da načelo kontinuitete javne službe v primeru prenehanja osebe javnega prava zahteva prenos te naloge in premoženja, namenjenega njenemu izvajanju, meni, da nič ne ovira prenehanja EPIC, če je zagotovljena kontinuiteta javne službe, ki jo izvaja.

101 Utemeljitev Francoske republike, ki ne more omajati sklepa, da je Komisija lahko pravilno ugotovila obstoj neomejenega državnega poroštva zgolj na podlagi ugotovitev v okviru prvih treh delov tega tožbenega razloga, je treba razglasiti za brezpredmetno (glej zgoraj v točki 99 navedeno sodno prakso).

102 Vsekakor je Francoska republika izrecno priznala, da načelo kontinuitete javne službe v primeru prenehanja osebe javnega prava, ki izvaja nalogo javne službe (kar velja za podjetje La Poste), zahteva prenos te naloge in premoženja za izvajanje te naloge in zato prenos pravic in obveznosti v zvezi s to nalogo. Vendar prenos pravic in obveznosti v zvezi z nalogo javne službe načeloma in kot izhaja iz ugotovitev Komisije, zahteva sočasen prenos pravic in obveznosti osebe, zadolžene za izvajanje te naloge.

103 Iz vseh teh ugotovitev izhaja, da je treba drugi tožbeni razlog zavrniti.

Tretji tožbeni razlog: kršitev pojma prednosti v smislu člena 107(1) PDEU

104 Tretji tožbeni razlog Francoske republike ima dva dela.

Prvi del: Komisija naj bi napačno sklenila, da obstoj državnega poroštva, ob predpostavki, da je dokazan, ustvarja prednost v korist podjetja La Poste.

105 Francoska republika v prvem delu meni, da ob predpostavki, da je dokazan obstoj neomejenega državnega poroštva za EPIC, ni bilo dokazano, da ta ustvarja prednost v korist podjetja La Poste. V bistvu trdi, da je bil obstoj poroštva in torej prednosti v korist podjetja La Poste ugotovljen na podlagi analiz bonitetnih agencij, ki so neposreden odraz stališč Komisije o drugih EPIC in priporočila Komisije francoskim organom z dne 4. oktobra 2006 (glej točko 10 zgoraj). Tako naj bi Komisija obstoj prednosti, podeljene podjetju La Poste, ugotovila s popolnoma krožnim razlogovanjem.

106 Ugotoviti je treba, da odobritev poroštva pod pogoji, ki niso tržni, kot je neomejeno poroštvo, odobreno brez protidajatve, na splošno pomeni podelitev prednosti upravičeni osebi, ker povzroči izboljšanje finančnega položaja upravičenca z zmanjšanjem običajnih obremenitev njegovega proračuna. Francoska republika je v odgovor na vprašanje, postavljeno na obravnavi, potrdila, da bi v skladu z obvestilom iz leta 2008 podjetje, ki bi se zaradi svojega pravnega statusa izognilo stečajnemu ali enakovrednemu postopku, lahko pridobilo ugodnejše pogoje financiranja in zato prednost v smislu člena 107(1) PDEU.

107 Glede tega je treba opozoriti, kakor izhaja iz ustaljene sodne prakse, da je pojem pomoči splošnejši od pojma subvencije, ker zajema ne le aktivna ravnanja, kot so subvencije, ampak tudi državne ukrepe, ki v različnih oblikah zmanjšujejo obremenitve, ki jih običajno nosijo podjetja, in ki so potemtakem, ne da bi bili subvencije v strogem smislu besede, enake narave in imajo enake učinke (glej sodbi Sodišča z dne 8. maja 2003 v združenih zadevah Italija in SIM 2 Multimedia proti Komisiji, C-328/99 in C-399/00, Recueil, str. I-4035, točka 35, in z dne 15. junija 2006 v združenih zadevah Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 in C-41/05, ZOdl., str. I-5293, točka 29 in navedena sodna praksa). Za presojo, ali je državni ukrep pomoč, je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso ugotoviti, ali upravičeno podjetje prejema gospodarsko prednost, ki je ne bi prejelo v običajnih tržnih razmerah (glej sodbo Sodišča z dne 11. julija 1996 v zadevi SFEI in drugi, C-39/94, Recueil, str. I-3547, točka 60, in zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Nizozemski, točka 87 in navedena sodna praksa).

108 Neomejeno državno poroštvo njegovemu upravičencu zlasti omogoča, da pridobi ugodnejše pogoje financiranja od tistih, ki bi jih pridobil zgolj na podlagi njegovih odlik, in zato zmanjšuje obremenitev njegovega proračuna.

109 Treba je navesti, da se je Komisija na stališča bonitetnih agencij in, natančneje, na najpomembnejše izmed njih sklicevala zgolj v okviru dokazovanja, da je podjetje La Poste pridobivalo ugodnejše pogoje financiranja in finančno prednost. Komisija glede tega poudarja, da ker sta Fitch in Standard & Poor's dve pomembni bonitetni agenciji in ker je dokazano, da trg upošteva njune bonitetne ocene za oceno

posojila, ki ga odobri danemu podjetju, bonitetna ocena teh agencij (ene ali druge ali obeh), ki je boljša od tiste, ki bi bila dana, če ne bi obstajalo poroštvo, lahko povzroči prednost za podjetje La Poste, ki je v običajnih tržnih razmerah ne bi pridobilo.

110 Zato Francoska republika napačno trdi, da je Komisija uporabila krožno razlogovanje. Namen sklicevanja na metode ocenjevanja priznanih agencij je bil zgolj potrditi, da državno poroštvo za EPIC lahko ustvari prednost v njihovo korist zaradi ugodnejših pogojev financiranja (glej zlasti točko 257 obrazložitve izpodbijanega sklepa), ne pa dokazati obstoj takega poroštva.

111 Trditev, da te ocene zgolj odražajo stališča Komisije, nikakor nima dejanske podlage. Francoska republika zlasti ni dokazala, da je upoštevanje državnega poroštva s strani bonitetnih agencij temeljilo na Odločbi Komisije 2005/145/ES z dne 16. decembra 2003 o državnih pomočeh, ki jih je Francija odobrila družbi EDF in sektorju industrije električne energije in plinarn (UL 2005, L 49, str. 9). Zgolj na podlagi okoliščine, da so dokumenti bonitetnih agencij, na katere se je sklicevala Komisija, poznejšega datuma kot ta odločba, ni mogoče dokazati, da je upoštevanje državnih poroštev s strani teh agencij nujno posledica sprejetja te odločbe. Glede tega Komisiji ni mogoče očitati, da se je sklicevala bolj na dokumente iz obdobja, ko je bil sprejet izpodbijani sklep, kot pa na poročila, sestavljena veliko pred njegovim sprejetjem.

112 Zato prvi del tretjega tožbenega razloga ni utemeljen.

Drugi del: Komisija naj bi napačno ugotovila, da domnevno državno poroštvo lahko ustvarja prednost za podjetje La Poste zaradi pozitivnega vpliva na njegovo bonitetno oceno

113 Francoska republika v drugem delu trdi, da je Komisija napačno sklepala o obstoju prednosti zaradi pozitivnega vpliva, ki ga je lahko imelo poroštvo na bonitetno oceno podjetja La Poste. Na prvem mestu poudarja, da Komisija ni upoštevala dejstva, da so bonitetne agencije za bonitetno oceno podjetja La Poste upoštevale podporo države kot celote, kar pomeni, da je bilo upoštevanih več elementov, in ne zgolj obstoj poroštva. Na drugem mestu trdi, da bi bila bonitetna ocena, ki so jo bonitetne agencije, posebej pozorne na dejstvo, da podjetje La Poste obvladuje država, podelile temu podjetju, enaka tudi ob neobstoju takega poroštva. Tako kot te agencije naj tudi Komisija ne bi jasno ločila med vsebino statusa podjetja La Poste in posledicami lastništva njegovega kapitala.

114 Utemeljitve Francoske republike ni mogoče sprejeti.

115 Najprej je treba navesti, da Komisija ne zanika, da je v bonitetni oceni razen državnega poroštva, do katerega je lahko eventualno upravičeno podjetje, upoštevana celota elementov, ki potrjujejo pričakovano podporo države (glej točko 280 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

116 Dalje, Francoski republiki ni uspelo ovreči ugotovitve, ki temelji na metodoloških dokumentih, ki so jih pripravile bonitetne agencije, da so bonitetne agencije na splošno pozorne na pravni status ocenjevalnih subjektov, v obravnavanem primeru na obstoj statusa EPIC.

117 Glede na navedeno je treba tretji tožbeni razlog zavrniti.

Prvi tožbeni razlog: napačna uporaba prava, ker naj Komisija ne bi pravno zadostno dokazala obstoja državne pomoči

118 Francoska republika trdi, da Komisija ni spoštovala dokaznega bremena in dokaznega standarda, ki ju ima na področju državnih pomoči. Komisija naj bi med drugim zaradi neupoštevanja načel iz sodne prakse svoj preizkus utemeljila z več negativnimi domnevami, hipotezami in špekulacijami in naj zato ne bi pozitivno dokazala obstoja pomoči v korist podjetja La Poste. To naj bi veljalo tako v okviru prikaza obstoja implicitnega poroštva francoske države za podjetje La Poste (glej točke 129, 134, 136,

152, 154, 160, 161, 165, 169, 179, 195, 202 in 251 obrazložitve) kot tudi v okviru preizkusa obstoja prednosti, če bi bili na podlagi zahtev sodne prakse natančno preučeni učinki spornega ukrepa. Glede tega naj ne bi zadoščal dokaz, da navedeni ukrep „lahko“ ustvari prednost, da bi ga bilo mogoče opredeliti kot državno pomoč in, natančneje, kot obstoječo pomoč. Francoska republika nazadnje v repliki trdi, da Komisija ni predložila dokaza, da je domnevna prednost, ki naj bi jo pridobilo podjetje La Poste, posledica prenosa državnih sredstev.

119 Iz sodne prakse izhaja, da Komisija ne more domnevati, da je bilo podjetje deležno prednosti, ki pomeni državno pomoč, le na podlagi negativne domneve, utemeljene s pomanjkanjem informacij, ki bi omogočale nasproten sklep, če ne obstajajo drugi elementi, ki bi pozitivno dokazovali obstoj take prednosti. V zvezi s tem mora Komisija zagotoviti vsaj, da podatki, ki jih ima, čeprav razdrobljeni in nepopolni, ustvarjajo zadostno podlago za sklep, da je bilo podjetje deležno prednosti, ki pomeni državno pomoč (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 17. septembra 2009 v zadevi Komisija proti MTU Friedrichshafen, C-520/07 P, ZOdl., str. I-8555, točka 56).

120 Glede tega je narava dokazov, ki jih je morala zagotoviti Komisija, v veliki meri odvisna od narave zadevnega državnega ukrepa. Kar natančneje zadeva dokaz obstoja implicitnega državnega poroštva, je o njem mogoče sklepati iz sklopa dovolj zanesljivih in povezanih sovpadajočih elementov, ki med drugim izhajajo iz razlage upoštevnih določb nacionalnega prava, in zlasti na podlagi pravnih učinkov kot posledice pravnega statusa upravičenega podjetja. Glede tega je pri dokazovanju, da je država podjetju s posebnim statusom odobrila implicitno finančno poroštvo, ki po definiciji v nacionalnem zakonu ni omenjeno, kot upoštevna mogoče šteti sporočila in razlagalne okrožnice.

121 V obravnavani zadevi je iz preudarkov v okviru preizkusa drugega tožbenega razloga razvidno, da je Komisija pozitivno preučila obstoj neomejenega poroštva države za podjetje La Poste. Upoštevala je več skladnih elementov, ki so bili zadostna podlaga za dokaz, da je bilo podjetje La Poste zaradi svojega statusa EPIC upravičeno do implicitnega in neomejenega poroštva države. Podlaga teh objektivnih pokazateljev so, prvič, objektivno dejstvo, da za podjetje La Poste ne velja obče pravo s področja sanacije in likvidacije podjetij v težavah (točka 117 obrazložitve izpodbijanega sklepa), drugič, to, da zakon št. 80-539, ki je veljal za podjetje La Poste, ni imel enakih učinkov kot občepravni postopek likvidacije in je upnike EPIC postavljal v veliko ugodnejši položaj glede na upnike oseb zasebnega prava (točke od 148 do 180 obrazložitve izpodbijanega sklepa), in tretjič – kot dodatna pojasnitev – to, da bi upnik „v malo verjetnem primeru, da mu postopek iz zakona [št. 80-539] ne bi omogočal poplačila terjatve“ (točka 184 obrazložitve izpodbijanega sklepa), poleg tega izplačilo lahko prejel z uveljavljanjem odgovornosti države (točke od 185 do 222 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

122 Dejstvo, da je Komisija štela za primerno, da v odgovor na trditve, ki so jih francoski organi podali v upravnem postopku, dokaže, da nič v francoskem pravu ne izključuje obstoja implicitnega poroštva države za EPIC (glej točke od 120 do 138 obrazložitve izpodbijanega sklepa), je zgolj izhodišče za razlogovanje, ki ga je jasno izpostavila v točkah od 116 do 225 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Zato ni mogoče trditi, da se je Komisija za ta prikaz oprla na preproste negativne domneve in špekulacije. Kot je bilo navedeno zgoraj v točki 71, se je Komisija izrecno sklicevala na obvestilo Conseil d'Etat iz leta 1995 (točka 139 obrazložitve izpodbijanega sklepa) in na obvestilo francoskega ministra za gospodarstvo, finance in industrijo z dne 22. julija 2003 (točki 146 in 147 obrazložitve izpodbijanega sklepa), v besedilu katerih ni nobenih dvoumnosti.

123 Prav tako je Komisija predložila dovolj dokazov za ugotovitev, da to poroštvo pomeni prednost. Glede dejanskih učinkov spornega ukrepa iz sodne prakse izhaja, da jih Komisiji v zvezi z že dodeljenimi pomočmi ni treba prikazati (glej sodbo Sodišča z dne 1. junija 2006 v združenih zadevah P & O European Ferries (Vizcaya) in Diputación Foral de Vizcaya proti Komisiji, C-442/03 P in C-471/03 P, ZOdl., str. I-4845, točka 110 in navedena sodna praksa). Glede tega ni potrebno nikakršno razlikovanje med obstoječimi in nezakonitimi pomočmi.

124 Poleg tega je mogoče domnevati dejanski učinek prednosti, ki je posledica poroštva države. Zaradi takega poroštva je lahko posojilojemalec upravičen do nižjih obresti ali ponudi manjše zavarovanje. Tako iz sodne prakse izhaja, da lahko državna pomoč pomeni celo prednost v obliki potencialnega dodatnega bremena za državo (sodba Sodišča z dne 1. decembra 1998 v zadevi Ecotrade, C-200/97, Recueil, str. I-7907, točka 43, in sodba Splošnega sodišča z dne 13. junija 2000 v združenih zadevah EPAC proti Komisiji, T-204/97 in T-270/97, Recueil, str. II-2267, točka 80). To najpogosteje velja za poroštva, ki so običajno povezana s posojilom ali drugo finančno obveznostjo, ki jo sklene posojilojemalec s posojilodajalcem.

125 Prvi tožbeni razlog je treba zato prav tako zavrniti kot neutemeljen.

126 Iz vseh teh ugotovitev izhaja, da je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

127 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Francoska republika s svojimi predlogi ni uspela, zato se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Francoski republiki se naloži plačilo stroškov.

Kanninen Wahl Soldevila Fragoso

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 20. septembra 2012.

Podpisi